

บทที่ 4

วิเคราะห์ปัญหาการคุ้มครองสิทธิส่วนบุคคลในการเปิดเผยข้อมูลของผู้ต้องหา ซึ่งเป็นเด็กและเยาวชนในชั้นจับกุมและชั้นสอบสวนตามกฎหมายของ ประเทศไทยและกฎหมายของต่างประเทศ

การทำวิทยานิพนธ์ฉบับนี้เกิดจากการที่ผู้เขียนเห็นว่าในปัจจุบันสิทธิของผู้ต้องหาซึ่งเป็นเด็กและเยาวชนโดยเฉพาะสิทธิส่วนบุคคล อันเป็นสิทธิขั้นพื้นฐานที่สำคัญตามรัฐธรรมนูญและหลักสากลเกี่ยวกับการคุ้มครองเด็กและเยาวชนนั้น ยังมิได้รับความคุ้มครองอย่างมีประสิทธิภาพ เนื่องมาจากการพบเห็นการกระทำละเมิดต่อสิทธิส่วนบุคคลในการเปิดเผยข้อมูลของผู้ต้องหาซึ่งเป็นเด็กและเยาวชนตามสื่อต่างได้อยู่บ่อยครั้งในสังคมไทย ไม่ว่าจะเป็นทาง สื่อสิ่งพิมพ์ วิทยุ โทรทัศน์ รวมไปถึงสื่อสังคมออนไลน์ (Social Network) ทั้งที่ประเทศไทยได้มีกฎหมายในการคุ้มครองสิทธิส่วนบุคคลในการเปิดเผยข้อมูลของผู้ต้องหาซึ่งเป็นเด็กและเยาวชนอยู่แล้ว แต่ปัญหาในการละเมิดสิทธิดังกล่าวก็ยังเกิดขึ้นมาอย่างต่อเนื่อง

ผู้เขียนจึงได้ทำการศึกษากฎหมายไทยที่เกี่ยวข้องกับการคุ้มครองสิทธิส่วนบุคคลในการเปิดเผยข้อมูลของผู้ต้องหาซึ่งเป็นเด็กและเยาวชน เพื่อวิเคราะห์หาสาเหตุของปัญหาของการละเมิดสิทธิดังกล่าวในสังคมไทย รวมไปถึงการศึกษากฎหมายของต่างประเทศเพื่อค้นหาวิธีการคุ้มครองสิทธิส่วนบุคคลในการเปิดเผยข้อมูลของผู้ต้องหาซึ่งเป็นเด็กและเยาวชนของประเทศต่างๆ และวิเคราะห์หาวิธีการแก้ไขที่เหมาะสมกับสังคมไทยเพื่อเป็นข้อเสนอแนะต่อไป

4.1 ปัญหาเกี่ยวกับขอบเขตการเปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคลของผู้ต้องหาซึ่งเป็นเด็กและเยาวชนในชั้นจับกุมและชั้นสอบสวน

พระราชบัญญัติศาลเยาวชนและครอบครัวและวิธีพิจารณาคดีเยาวชนและครอบครัว พ.ศ. 2553 มีเจตนารมณ์ในการคุ้มครองสิทธิของเด็กและเยาวชน ทั้งกรณีที่ถูกเป็นเหยื่อ พยาน ผู้ต้องหาและจำเลยเป็นพิเศษมากกว่ากรณีที่บุคคลเหล่านั้นเป็นผู้ใหญ่อันเนื่องมาจากความด้วยความอ่อนเยาว์ของวัยและความไร้เดียงสาไม่มีประสบการณ์ชีวิต ที่จะนำมาใช้ในการคิดและตัดสินใจที่จะเลือกว่า พฤติกรรมหรือตัวอย่างใดควรเอาเป็นเยี่ยงอย่าง ซึ่งเป็นสาเหตุให้เด็กหันไปมีพฤติกรรมที่เบี่ยงเบนไปจากทางที่ถูกที่ควรหรือก็คือการกระทำผิดกฎหมายบ้านเมืองนั่นเอง

พระราชบัญญัติศาลเยาวชนและครอบครัวและวิธีพิจารณาคดีเยาวชนและครอบครัว พ.ศ. 2553 มีผลบังคับใช้มาตั้งแต่วันที่ 22 พฤษภาคม พ.ศ. 2554 แต่ยังคงพบว่าบทบัญญัติของกฎหมายยังขาดความชัดเจนเกี่ยวกับขอบเขตการเปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคลของผู้ต้องหาซึ่งเป็นเด็กและเยาวชน จึงเป็นเหตุให้ยังคงมีการกระทำที่เป็นการคุกคามต่อข้อมูลส่วนบุคคลของผู้ต้องหาซึ่งเป็นเด็กและเยาวชนในลักษณะที่เป็นวงกว้าง โดยมีการกระทบต่อสิทธิส่วนบุคคลในการเปิดเผยข้อมูลของผู้ต้องหาซึ่งเป็นเด็กและเยาวชนตั้งแต่ขั้นตอนการจับกุมที่เป็นการนำเด็กและเยาวชนเหล่านั้นเข้ามาสู่ภายใต้อำนาจรัฐ ทำให้สิทธิส่วนบุคคลในการเปิดเผยข้อมูลของผู้ต้องหาซึ่งเป็นเด็กและเยาวชนมิได้รับความคุ้มครองอย่างมีประสิทธิภาพตามเจตนารมณ์ของกฎหมายฉบับนี้

4.1.1 วิเคราะห์ข้อยกเว้นของกฎหมายเกี่ยวกับการอนุญาตให้เปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคลของผู้ต้องหาซึ่งเป็นเด็กและเยาวชนในชั้นจับกุมและชั้นสอบสวน

เมื่อพิจารณาจากบทบัญญัติในการคุ้มครองสิทธิส่วนบุคคลในการเปิดเผยข้อมูลของผู้ต้องหาซึ่งเป็นเด็กและเยาวชนในชั้นจับกุมและชั้นสอบสวน ตามพระราชบัญญัติศาลเยาวชนและครอบครัวและวิธีพิจารณาคดีเยาวชนและครอบครัว พ.ศ. 2553 แล้วพบว่าโดยหลักแล้วห้ามมิให้มีการเปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคลของผู้ต้องหาซึ่งเป็นเด็กและเยาวชน แต่ก็อาจยกเว้นให้เปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคลของผู้ต้องหาซึ่งเป็นเด็กและเยาวชนได้บางกรณีตามกฎหมายบัญญัติไว้ เช่น เพื่อประโยชน์ในการสอบสวน¹ กระทำเพื่อประโยชน์ทางการศึกษา หรือการกระทำที่จำเป็นเพื่อประโยชน์ของทางราชการ² เป็นต้น ซึ่งผู้เขียนพบปัญหาของข้อยกเว้นของกฎหมายเกี่ยวกับการอนุญาตให้เปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคลของผู้ต้องหาซึ่งเป็นเด็กและเยาวชนในชั้นจับกุมและชั้นสอบสวนดังนี้

4.1.1.1 ผู้ที่มีอำนาจร้องขอให้เปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคล

จากการศึกษาพบว่า ข้อยกเว้นของพระราชบัญญัติศาลเยาวชนและครอบครัวและวิธีพิจารณาคดีเยาวชนและครอบครัว พ.ศ. 2553 ที่อนุญาตให้เปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคลของผู้ต้องหาซึ่งเป็นเด็กและเยาวชนในชั้นจับกุมและชั้นสอบสวนจะพบได้ว่า

ในชั้นจับกุมนั้นมิได้มีการกำหนดตัวบุคคลที่มีอำนาจในการร้องขอให้เปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคลของผู้ต้องหาซึ่งเป็นเด็กและเยาวชนเอาไว้³ จึงสามารถตีความจากบทบัญญัติได้ว่า

¹ พระราชบัญญัติศาลเยาวชนและครอบครัวและวิธีพิจารณาคดีเยาวชนและครอบครัว พ.ศ. 2553, มาตรา 76.

² พระราชบัญญัติศาลเยาวชนและครอบครัวและวิธีพิจารณาคดีเยาวชนและครอบครัว พ.ศ. 2553, มาตรา 130.

³ มาตรา 76 บัญญัติว่า “ห้ามมิให้เจ้าพนักงานผู้จับกุมเด็กหรือเยาวชนหรือพนักงานสอบสวนจัดให้มีหรืออนุญาตให้มีหรือยินยอมให้มีการถ่ายภาพหรือบันทึกภาพเด็กหรือเยาวชนซึ่งต้องหว่ากระทำความผิด เว้นแต่เพื่อประโยชน์ในการสอบสวน.”

หากเจ้าพนักงานผู้จับกุมและพนักงานสอบสวนแล้วแต่กรณี มีความเห็นว่าการเปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคลของผู้ต้องหาซึ่งเป็นเด็กและเยาวชนนั้นเป็นประโยชน์ในทางสอบสวนก็สามารถอนุญาตให้มีการถ่ายภาพผู้ต้องหาซึ่งเป็นเด็กและเยาวชนได้ ดังนั้นการเปิดเผยข้อมูลดังกล่าวจึงเป็นอำนาจตามดุลพินิจของเจ้าพนักงานผู้จับกุมหรือพนักงานสอบสวนแต่เพียงผู้เดียวโดยไม่ต้องมีการร้องขอให้ผู้ใดหรือหน่วยงานใดอนุญาต

ในชั้นสอบสวนนั้น เช่นเดียวกันมิได้มีการกำหนดว่า ผู้ใดเป็นผู้มีสิทธิในการร้องขอให้เปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคลของผู้ต้องหาซึ่งเป็นเด็กและเยาวชน⁴ ซึ่งหากเพียงพิจารณาจากบทบัญญัติดังกล่าว ก็สามารถตีความได้ว่าไม่ว่าผู้ใดก็ตามที่เห็นว่า การเปิดเผยข้อมูลดังกล่าวเป็นกระทำได้เพื่อประโยชน์ทางการศึกษาหรือการกระทำที่จำเป็นเพื่อประโยชน์ของทางราชการ ผู้นั้นก็สามารถร้องขอให้เปิดเผยข้อมูลดังกล่าวได้ทุกคน ไม่ว่าจะเป็นเจ้าพนักงานหรือหน่วยงานราชการใดๆ ที่อาจจะมีส่วนร่วมเกี่ยวข้องกับการดำเนินคดีอาญาของผู้ต้องหาซึ่งเป็นเด็กและเยาวชนหรือแม้กระทั่งสื่อมวลชนและประชาชนทั่วไป มีสิทธิในการร้องขอต่อศาลเพื่อให้อนุญาตให้มีการเปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคลของผู้ต้องหาซึ่งเป็นเด็กและเยาวชนในชั้นสอบสวนได้แม้จะมีได้เป็นผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องในคดีก็ตาม อันเป็นการละเมิดต่อสิทธิของผู้ต้องหาซึ่งเป็นเด็กและเยาวชนนั่นเอง

4.1.1.2 การพิจารณาและการตรวจสอบ

การอนุญาตให้เปิดเผยหรือเผยแพร่ข้อมูลส่วนบุคคลที่อาจนำมาใช้เพื่อระบุถึงตัวตนผู้ต้องหาซึ่งเป็นเด็กและเยาวชน ซึ่งเป็นการกระทำที่ละเมิดต่อสิทธิส่วนบุคคลนั้นมีความจำเป็นอย่างยิ่งเพื่อความยุติธรรม ที่จะต้องมีการพิจารณาและตรวจสอบถึงเหตุผลที่เหมาะสมในการที่จะเปิดเผยหรือเผยแพร่เสียก่อน เพื่อเป็นการรับรองและคุ้มครองสิทธิตามกฎหมายของผู้ต้องหาซึ่งเป็นเด็กและเยาวชน ซึ่งในกฎหมายฉบับนี้นั้นมีการกำหนดตัวผู้ที่มีอำนาจในการพิจารณาและตรวจสอบการเปิดเผยและเผยแพร่ข้อมูลไว้เพียงกรณีที่เป็นไปเพื่อประโยชน์ในการศึกษาเท่านั้น ที่ให้ศาลมีบทบาทในการพิจารณาและตรวจสอบคำขออนุญาตเสียก่อน⁵ แต่ในกรณีข้อยกเว้นอื่นๆ คือเพื่อประโยชน์ในการสอบสวน⁶ ในชั้นจับกุมและเพื่อประโยชน์ในทางราชการ⁷ ในชั้นจับกุมและ

⁴ มาตรา 130 บัญญัติว่า “ห้ามมิให้ผู้ใดบันทึกภาพ แพร่ภาพ พิมพ์รูป หรือบันทึกเสียง แพร่เสียงของเด็กหรือเยาวชนซึ่งต้องหว่ากระทำความผิดหรือบุคคลที่เกี่ยวข้อง หรือโฆษณาข้อความซึ่งปรากฏในทางสอบสวนของพนักงานสอบสวน พนักงานอัยการ หรือในทางพิจารณาคดีของศาลที่อาจทำให้บุคคลอื่นรู้จัก ชื่อตัวหรือชื่อสกุลของเด็กหรือเยาวชนนั้น แต่หากเป็นการกระทำเพื่อประโยชน์ทางการศึกษาโดยได้รับอนุญาตจากศาลหรือการกระทำที่จำเป็นเพื่อประโยชน์ของทางราชการก็สามารถกระทำได้.”

⁵ แหล่งเดิม.

⁶ พระราชบัญญัติศาลเยาวชนและครอบครัวและวิธีพิจารณาคดีเยาวชนและครอบครัว พ.ศ. 2553, มาตรา 76.

ชั้นสอบสวนนั้น มิได้มีการกำหนดตัวผู้มีหน้าที่ในการพิจารณาและตรวจสอบว่ามีเหตุผลที่เหมาะสมที่จะเปิดเผยและเผยแพร่ข้อมูลที่อาจทำให้ระบุตัวตนของผู้ต้องหาซึ่งเป็นเด็กและเยาวชน และทำการพิจารณาซึ่งน้ำหนักระหว่างเหตุผลดังกล่าวกับผลเสียที่จะเกิดกับเด็กและเยาวชนเหล่านั้นเสียก่อนที่จะมีการเปิดเผยหรือเผยแพร่ข้อมูล อันจะเป็นการกระทบและละเมิดซึ่งสิทธิของเด็กและเยาวชนที่ได้รับการรับรองและคุ้มครองไว้ในกฎหมายฉบับนี้ อันจะเป็นสาเหตุให้ไม่สามารถบรรลุถึงเจตนารมณ์ในการรับรองและคุ้มครองสิทธิส่วนบุคคลในการเปิดเผยข้อมูลของเด็กและเยาวชนตามกฎหมายฉบับนี้

4.1.2 วิเคราะห์ขอบเขตการเปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคลของผู้ต้องหาซึ่งเป็นเด็กและเยาวชนในชั้นจับกุมและชั้นสอบสวน

บทบัญญัติในการคุ้มครองสิทธิส่วนบุคคลในการเปิดเผยข้อมูลของผู้ต้องหาซึ่งเป็นเด็กและเยาวชนในชั้นจับกุมและชั้นสอบสวน ตามพระราชบัญญัติศาลเยาวชนและครอบครัวและวิธีพิจารณาคดีเยาวชนและครอบครัว พ.ศ. 2553 นั้นแม้จะมีการอนุญาตให้เปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคลของผู้ต้องหาซึ่งเป็นเด็กและเยาวชนได้ในบางกรณีตามกฎหมายบัญญัติไว้ ซึ่งผู้เขียนพบปัญหาเกี่ยวกับขอบเขตการเปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคลของผู้ต้องหาซึ่งเป็นเด็กและเยาวชนในชั้นจับกุมและชั้นสอบสวนดังนี้

4.1.2.1 ประเภทของข้อมูลส่วนบุคคลที่อนุญาตให้เปิดเผย

พระราชบัญญัติศาลเยาวชนและครอบครัวและวิธีพิจารณาคดีเยาวชนและครอบครัว พ.ศ. 2553 แม้โดยหลักจะห้ามมิให้มีการเปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคลของผู้ต้องหาซึ่งเป็นเด็กและเยาวชน⁷ แต่ก็ได้มีการบัญญัติข้อยกเว้นให้สามารถเปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคลของผู้ต้องหาซึ่งเป็นเด็กและเยาวชนในชั้นจับกุมและชั้นสอบสวนได้ในบางกรณี ซึ่งเป็นที่น่าสังเกตว่ามิได้มีการกำหนดถึงข้อมูลประเภทใดบ้างที่กฎหมายอนุญาตให้เปิดเผยไม่ว่าจะต่อหน่วยงานของรัฐหรือต่อสาธารณชน

ข้อมูลส่วนบุคคลของผู้ต้องหาซึ่งเป็นเด็กและเยาวชนนั้นประกอบไปด้วยข้อมูลต่างๆ มากมายที่สามารถนำมาใช้เพื่อระบุถึงตัวตนของผู้ต้องหาซึ่งเป็นเด็กและเยาวชน อาทิเช่น ชื่อ รูปถ่าย ชื่อหรือรูปถ่ายบุคคลในครอบครัว ที่อยู่ ชื่อสถานศึกษา เป็นต้น ซึ่งหากพิจารณาถึงเจตนารมณ์ของกฎหมายที่มุ่งจะคุ้มครองสิทธิในข้อมูลส่วนบุคคลของผู้ต้องหาซึ่งเป็นเด็กและ

⁷ แหล่งเดิม.

⁸ พระราชบัญญัติศาลเยาวชนและครอบครัวและวิธีพิจารณาคดีเยาวชนและครอบครัว พ.ศ. 2553, มาตรา 76 และมาตรา 130.

เยาวชนเป็นสำคัญ เห็นได้จากการบัญญัติกฎหมายกำหนดให้การปกปิดข้อมูลใดๆ ที่อาจทำให้รู้ถึงตัวตนของผู้ต้องหาซึ่งเป็นเด็กและเยาวชนเป็นหลัก และการเปิดเผยข้อมูลดังกล่าวเป็นข้อยกเว้น ดังนั้นหากมีความจำเป็นที่จะต้องเปิดเผยข้อมูลใดๆ ที่อาจใช้ระบุตัวตนของผู้ต้องหาซึ่งเป็นเด็กและเยาวชน จึงควรพิจารณาเป็นเรื่องๆ ไปว่าข้อมูลประเภทใดที่จำเป็นและมีประโยชน์สำหรับเรื่องนั้น ก็ให้ดำเนินการเปิดเผยเท่าที่จำเป็น แต่ข้อมูลใดที่ไม่มีความจำเป็นหรือเป็นประโยชน์สำหรับเรื่องนั้น ก็ให้รักษาเป็นความลับต่อไป ทั้งนี้เพื่อให้เป็นไปตามเจตนารมณ์ของกฎหมายที่มุ่งจะคุ้มครองสิทธิส่วนบุคคลในการเปิดเผยข้อมูลของผู้ต้องหาซึ่งเป็นเด็กและเยาวชนนั่นเอง

4.1.2.2 ผู้มีสิทธิในการเข้าถึงและรับรู้ข้อมูลส่วนบุคคล

1. ผู้มีสิทธิในการเข้าถึงข้อมูลส่วนบุคคล

ข้อมูลส่วนบุคคลของผู้ต้องหาซึ่งเป็นเด็กและเยาวชนนั้นถือเป็นข้อมูลที่มีความสำคัญอย่างมากเป็นสิ่งที่อาจทำให้รู้ถึงตัวตนของผู้ต้องหาซึ่งเป็นเด็กและเยาวชนซึ่ง กฎหมายมีเจตนารมณ์ที่จะรักษาเอาไว้เป็นความลับ เพื่อสวัสดิภาพและประโยชน์สูงสุดของเด็กและเยาวชนเหล่านั้น การเข้าถึงข้อมูลส่วนบุคคลดังกล่าวจึงมีความจำเป็นที่จะต้องได้รับการจำกัดไว้เฉพาะบุคคลหรือหน่วยงานที่มีความเกี่ยวข้องและมีความจำเป็นที่จะต้องใช้ข้อมูลดังกล่าว ในการดำเนินการสอบสวนคดีที่มีผู้ต้องหาซึ่งเป็นเด็กและเยาวชนหรือการแก้ไขฟื้นฟูเด็กและเยาวชนเหล่านั้นเท่านั้น แต่จากการศึกษาพระราชบัญญัติศาลเยาวชนและครอบครัวและวิธีพิจารณาคดีเยาวชนและครอบครัว พ.ศ. 2553 ทั้งในชั้นจับกุมและชั้นสอบสวนนั้น ไม่พบบทบัญญัติใดที่กำหนดตัวบุคคลหรือหน่วยงานที่มีสิทธิในการเข้าถึงข้อมูลส่วนบุคคลของผู้ต้องหาซึ่งเป็นเด็กและเยาวชนไว้เป็นการเฉพาะ

2. ผู้มีสิทธิในการรับรู้ข้อมูลส่วนบุคคล

เจตนารมณ์ของพระราชบัญญัติศาลเยาวชนและครอบครัวและวิธีพิจารณาคดีเยาวชนและครอบครัว พ.ศ. 2553 นั้นมุ่งคุ้มครองสิทธิส่วนบุคคลในการเปิดเผยข้อมูลของผู้ต้องหาซึ่งเป็นเด็กและเยาวชนเป็นหลัก ดังนั้นในการเปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคลของผู้ต้องหาซึ่งเป็นเด็กและเยาวชนจึงเป็นข้อยกเว้นที่จะอนุญาตให้เปิดเผยได้ต่อเมื่อมีความจำเป็นที่จะต้องเปิดเผยและเผยแพร่ข้อมูลดังกล่าวออกไป เพื่อสวัสดิภาพและประโยชน์สูงสุดของเด็กและเยาวชนควรมีการจำกัดผู้มีสิทธิในการรับรู้ข้อมูลที่ถูกเผยแพร่ออกไปนั้นเท่าที่จำเป็นและเหมาะสมเพื่อมิให้ข้อมูลเหล่านั้นเผยแพร่เป็นวงกว้างโดยไม่จำเป็น เพื่อให้กระทบสิทธิส่วนบุคคลในการเปิดเผยข้อมูลของผู้ต้องหาซึ่งเป็นเด็กและเยาวชนให้น้อยที่สุด แต่จากการศึกษาพระราชบัญญัติศาลเยาวชนและครอบครัวและวิธีพิจารณาคดีเยาวชนและครอบครัว พ.ศ. 2553 นั้นทั้งในชั้นจับกุมและชั้นสอบสวนไม่พบบทบัญญัติ

ใดที่กำหนดตัวบุคคลหรือหน่วยงานที่มีสิทธิในการรับรู้ข้อมูลส่วนบุคคลของผู้ต้องหาซึ่งเป็นเด็กและเยาวชนไว้เป็นการเฉพาะ

4.1.2.3 ระยะเวลาในการเปิดเผยและเผยแพร่ข้อมูลส่วนบุคคล

พระราชบัญญัติศาลเยาวชนและครอบครัวและวิธีพิจารณาคดีเยาวชนและครอบครัว พ.ศ. 2553 จากการศึกษาพบว่ายังไม่มีการบัญญัติกำหนดระยะเวลาในการเปิดเผยและเผยแพร่ข้อมูลส่วนบุคคลของผู้ต้องหาซึ่งเป็นเด็กและเยาวชน ทั้งในชั้นจับกุมและชั้นสอบสวน ทั้งที่ในความเป็นจริงแล้วข้อมูลส่วนบุคคลของผู้ต้องหาซึ่งเป็นเด็กและเยาวชนนั้นมีความสำคัญ ที่ส่งผลกระทบต่อ การกลับคืนสู่สังคมของเด็กและเยาวชนเหล่านั้นเป็นอย่างมาก ดังนั้นนอกจากการเก็บรักษาข้อมูลดังกล่าวไว้เป็นความลับแล้ว การจำกัดระยะเวลาในการเปิดเผยและเผยแพร่ข้อมูลดังกล่าวของผู้ที่มีสิทธิเข้าถึง เมื่อเด็กและเยาวชนที่ตกเป็นผู้ต้องหานั้นได้พ้นจากการเป็นผู้ต้องหาในคดีอาญา ก็เป็นเรื่องสำคัญเช่นเดียวกัน ทั้งนี้เพื่อมิให้ข้อมูลดังกล่าวเป็นตราบาปติดตัวเด็กและเยาวชนเหล่านั้นไปจนชั่วชีวิต แม้จะได้รับการพิสูจน์ว่าเป็นผู้บริสุทธิ์ หรือได้ผ่านการแก้ไขฟื้นฟูแล้วก็ตาม

4.2 ปัญหาที่เกิดจากการบังคับใช้กฎหมาย

4.2.1 วิเคราะห์อำนาจหน้าที่ของเจ้าพนักงานผู้จับกุมและพนักงานสอบสวนกับผลกระทบของการเปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคลของผู้ต้องหาซึ่งเป็นเด็กและเยาวชนในชั้นจับกุมและชั้นสอบสวน

เด็กและเยาวชนเมื่อได้เข้าสู่กระบวนการยุติธรรมในชั้นจับกุมและชั้นสอบสวนผู้ที่ มีบทบาทสำคัญที่สุดคือพนักงานสอบสวน เพราะเป็นบุคคลแรกในกระบวนการยุติธรรมที่อาจจะ เป็นทั้งผู้ให้ความคุ้มครอง หรือเป็นผู้ละเมิดต่อสิทธิส่วนบุคคลในการเปิดเผยข้อมูลของผู้ต้องหาซึ่งเป็นเด็กและเยาวชนนั่นเอง

ชั้นสอบสวนนั้น นอกจากหน้าที่ในการจัดให้มีบุคคลตามที่กฎหมายกำหนดเข้าร่วมในการสอบสวนและจัดสถานที่สำหรับการสอบสวนผู้ต้องหาซึ่งเป็นเด็กและเยาวชนอย่างเหมาะสม แยกเป็นส่วนศักดิ์แล้ว⁹ พระราชบัญญัติศาลเยาวชนและครอบครัวและวิธีพิจารณาคดีเยาวชนและครอบครัว พ.ศ. 2553 ยังกำหนดหน้าที่ของเจ้าพนักงานผู้จับกุมและพนักงานสอบสวนต่อผู้ต้องหาซึ่งเป็นเด็กและเยาวชนไว้ดังนี้

⁹ ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา, มาตรา 133 ทวิ และ มาตรา 134/2.

4.2.1.1 อำนาจหน้าที่ในขั้นตอนการจับกุม

ขั้นตอนการจับกุมผู้ต้องหาซึ่งเป็นเด็กและเยาวชน กฎหมายฉบับนี้กำหนดหน้าที่แก่เจ้าพนักงานผู้จับกุมที่จะต้องป้องกันมิให้ข้อมูลส่วนบุคคลของผู้ต้องหาซึ่งเป็นเด็กและเยาวชนถูกเปิดเผยแก่สาธารณชนโดยมิชอบด้วยกฎหมาย ด้วยการบัญญัติห้ามมิให้ในการจับกุมเด็กและเยาวชนนั้นเป็นการประจาน¹⁰ และต้องป้องกันมิให้มีการถ่ายภาพผู้ต้องหาซึ่งเป็นเด็กและเยาวชนนั้น¹¹ เพื่อเป็นการคุ้มครองและป้องกันมิให้สาธารณชนรับรู้ถึงตัวตนที่แท้จริงของผู้ต้องหาซึ่งเป็นเด็กและเยาวชนนั้น แต่ทั้งนี้เจ้าพนักงานผู้จับกุมก็มีอำนาจที่จะอนุญาตให้มีการถ่ายภาพผู้ต้องหาซึ่งเป็นเด็กและเยาวชนได้ในกรณีที่เห็นว่าเป็นไปเพื่อประโยชน์ในทางสอบสวน

4.2.1.2 อำนาจหน้าที่ในขั้นตอนการสอบสวน

ขั้นตอนการสอบสวนผู้ต้องหาซึ่งเป็นเด็กและเยาวชนนั้น กฎหมายฉบับนี้กำหนดหน้าที่แก่พนักงานสอบสวนต้องป้องกันมิให้มีการถ่ายภาพผู้ต้องหาซึ่งเป็นเด็กและเยาวชนในขณะที่ทำการสอบสวน¹² และห้ามพนักงานสอบสวน แพร่ภาพ พิมพ์รูป หรือบันทึกเสียง แพร่เสียงของเด็กหรือเยาวชนซึ่งต้องหว่ากระทำความผิดหรือบุคคลที่เกี่ยวข้องหรือโฆษณาข้อความซึ่งปรากฏในทางสอบสวนของพนักงานสอบสวน อันอาจทำให้บุคคลอื่นรู้จัก ชื่อตัว หรือชื่อสกุล ของเด็กหรือเยาวชนนั้น แต่ทั้งนี้หากเป็นการกระทำเพื่อประโยชน์ทางการศึกษาโดยได้รับอนุญาตจากศาลหรือการกระทำที่จำเป็นเพื่อประโยชน์ของทางราชการพนักงานสอบสวนก็สามารถเปิดเผยและเผยแพร่ข้อมูลส่วนบุคคลเหล่านี้ได้¹³ อีกทั้งพนักงานสอบสวนยังมีหน้าที่เก็บความลับของผู้ต้องหาซึ่งเป็นเด็กและเยาวชนอันได้มาจากการปฏิบัติการตามตำแหน่งหน้าที่กระทำการโดยประการใดๆ อันมิชอบด้วยหน้าที่ให้ผู้อื่นล่วงรู้ความลับนั้นโดยประการที่อาจจะก่อให้เกิดความเสียหายแก่ผู้หนึ่ง¹⁴

อำนาจในการเปิดเผยรูปภาพ แพร่ภาพ พิมพ์รูป หรือบันทึกเสียง แพร่เสียงของเด็กหรือเยาวชนซึ่งต้องหว่ากระทำความผิดหรือบุคคลที่เกี่ยวข้อง อันเป็นข้อมูลส่วนบุคคลดังกล่าวเป็นอำนาจที่กระทบต่อสิทธิส่วนบุคคลและส่งผลกระทบต่อสวัสดิภาพของผู้ต้องหาซึ่งเป็นเด็กและ

¹⁰ พระราชบัญญัติศาลเยาวชนและครอบครัวและวิธีพิจารณาคดีเยาวชนและครอบครัว พ.ศ. 2553, มาตรา 69 วรรคสาม.

¹¹ พระราชบัญญัติศาลเยาวชนและครอบครัวและวิธีพิจารณาคดีเยาวชนและครอบครัว พ.ศ. 2553, มาตรา 76.

¹² แหล่งเดิม.

¹³ พระราชบัญญัติศาลเยาวชนและครอบครัวและวิธีพิจารณาคดีเยาวชนและครอบครัว พ.ศ. 2553, มาตรา 130.

¹⁴ พระราชบัญญัติศาลเยาวชนและครอบครัวและวิธีพิจารณาคดีเยาวชนและครอบครัว พ.ศ. 2553, มาตรา 185.

เยาวชนรวมไปถึงครอบครัวอย่างมาก เพราะการเปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคลดังกล่าวเป็นสาเหตุสำคัญที่ทำให้เด็กและเยาวชนรวมถึงครอบครัวเหล่านั้นต้องตกเป็นจำเลยของสังคมทันทีนับตั้งแต่มีการเผยแพร่ข้อมูลส่วนบุคคลออกไป แม้จะไม่มีคำพิพากษาถึงที่สุดของศาลว่าเด็กและเยาวชนเหล่านั้นเป็นผู้กระทำความผิดจริงก็ตาม แต่ตราบาปที่เกิดขึ้นจากการตกเป็นจำเลยของสังคมก็ได้หายไป ส่งผลให้เด็กและเยาวชนเหล่านั้นไม่สามารถกลับไปใช้ชีวิตเยี่ยงพลเมืองที่ดีของสังคมได้อีกต่อไป แม้จะได้ผ่านกระบวนการแก้ไข เยียวยาและปรับปรุงพฤติกรรมจากระบบการยุติธรรมสำหรับเด็กและเยาวชนหรือแม้กระทั่งมีคำพิพากษาว่าตนเป็นผู้บริสุทธิ์แล้วก็ตาม ทำให้ในท้ายที่สุดเมื่อเด็กและเยาวชนเหล่านั้นไม่สามารถกลับไปใช้ชีวิตในสังคมได้ดังเดิมและอาจจะย้อนกลับมากระทำความผิดซ้ำอีกกลายเป็นปัญหาสังคมที่ไม่จบสิ้นต่อไป

4.2.2 วิเคราะห์การกำหนดความรับผิดชอบและบทกำหนดโทษ

โทษทางอาญา เป็นสภาพบังคับหลักทางอาญาที่สามารถใช้ได้กับการกระทำที่เป็นความผิดทางอาญาตามกฎหมายอื่นด้วย เช่น โทษตามพระราชบัญญัติศาลเยาวชนและครอบครัวและวิธีพิจารณาคดีเยาวชน พ.ศ. 2553 ซึ่งคล้ายพินิจในการกำหนดโทษ ที่ศาลจะลงแก่ผู้กระทำความผิดจะหนักเบาเพียงใด ย่อมขึ้นอยู่กับทฤษฎีซึ่งเกี่ยวกับจุดประสงค์ในการลงโทษ ซึ่งหนึ่งในทฤษฎีที่มีบทบาทสำคัญในกฎหมายไทยคือ ทฤษฎีการลงโทษเพื่อเป็นการยับยั้งการทำความผิด อันมีวัตถุประสงค์ในการลงโทษผู้กระทำความผิดอยู่ 2 ประการ คือ ประการแรกเพื่อเป็นตัวอย่างให้คนทั่วไปเห็นว่าเมื่อกระทำความผิดแล้วจะต้องได้รับโทษเช่นนี้ เพื่อให้คนทั่วไปที่ได้ทราบเกิดความเกรงกลัวไม่กล้าที่จะกระทำความผิด ถือว่าเป็นการยับยั้งโดยทั่วไป ประการที่สองเพื่อให้ผลแก่ตัวผู้กระทำความผิดเอง คือทำให้ผู้กระทำความผิดซึ่งถูกลงโทษมีความเข็ดหลาบไม่กล้ากระทำความผิดขึ้นอีกซึ่งเป็นการยับยั้งเป็นพิเศษ¹⁵

การที่จะกำหนดโทษเพื่อให้มีผลตามวัตถุประสงค์ดังกล่าว โทษสำหรับการกระทำความผิดนั้น กฎหมายควรจะกำหนดไว้ให้ผู้กระทำความผิดได้รับความทุกข์ทรมานให้สาสมหรือมากกว่าความพอใจที่เขาได้รับจากการกระทำความผิด หรือประกอบอาชญากรรมนั้น โดยจะส่งผลให้คนในสังคมเกิดความเกรงกลัวและไม่กล้าประกอบอาชญากรรมขึ้นอีก¹⁶

จากหลักทฤษฎีดังกล่าวเมื่อนำมาพิจารณากับบทกำหนดโทษของการละเมิดสิทธิส่วนบุคคลในการเปิดเผยข้อมูลของผู้ต้องหาซึ่งเป็นเด็กและเยาวชนของกฎหมายฉบับนี้ในชั้นจับกุมและชั้นสอบสวนนั้น พระราชบัญญัติศาลเยาวชนและครอบครัวและวิธีพิจารณาคดีเยาวชนและ

¹⁵ อัจฉริยา ชูตินันท์ ข เล่มเดิม, หน้าเดิม.

¹⁶ แหล่งเดิม, หน้า 140.

ครอบครัว พ.ศ. 2553 กำหนดโทษของการฝ่าฝืนไว้เพียง จำคุกไม่เกินหนึ่งปี หรือปรับไม่เกินสองหมื่นบาทหรือทั้งจำทั้งปรับ¹⁷ ผู้เขียนเห็นว่าโทษดังกล่าวไม่อาจส่งผลในการข่มขู่หรือยับยั้งผู้ที่จะกระทำความผิดหรือเคยกระทำความผิดมาแล้วได้ เพราะโทษดังกล่าวนั้นเมื่อนำมาชั่งน้ำหนักเปรียบเทียบกับผลประโยชน์ที่ผู้กระทำความผิดจะได้รับจากการละเมิดสิทธิส่วนบุคคลของเด็กและเยาวชนซึ่งเป็นผู้ต้องหาว่ากระทำความผิดแล้ว ผลประโยชน์ที่จะได้รับนั้นกลับมีน้ำหนักมากกว่าโทษ เช่น ในกรณีที่สื่อมวลชนเป็นผู้กระทำความผิด เมื่อชั่งน้ำหนักระหว่างผลประโยชน์เป็นตัวเงินที่เกิดจากการขายข่าวที่ประชาชนให้ความสนใจได้เป็นวงกว้าง กับโทษปรับเพียงไม่เกินสองหมื่นบาท น้ำหนักของผลประโยชน์ย่อมที่จะมากกว่ายังเห็นได้ชัด สื่อมวลชนย่อมเลือกจะกระทำความผิดอย่างแน่นอน จึงอาจกล่าวได้ว่า การกำหนดความรับผิดและบทกำหนดโทษของการละเมิดสิทธิส่วนบุคคลของเด็กและเยาวชนซึ่งเป็นผู้ต้องหาว่ากระทำความผิดนั้น ไม่อาจข่มขู่หรือยับยั้งความคิดที่จะกระทำความผิดได้นั่นเอง

ในชั้นจับกุม¹⁸ แม้จะเป็นบทบัญญัติในเชิงบังคับมิให้กระทำการและบทบัญญัติที่เป็นการวางแนวทางในการปฏิบัติ แต่บทบัญญัติทั้งสองก็มิได้กำหนดโทษใดๆ ไว้บทบัญญัติดังกล่าวจึงไม่มีผลในการยับยั้งมิให้เกิดการกระทำความผิดเสียยิ่งกว่าบทบัญญัติในชั้นจับกุมและชั้นสอบสวน จึงอาจกล่าวได้ว่าเป็นบทบัญญัติที่ไม่มีประสิทธิภาพในการยับยั้งการกระทำความผิดได้อย่างสิ้นเชิง

4.3 เปรียบเทียบขอบเขตและบทกำหนดโทษของการเปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคลของผู้ต้องหาซึ่งเป็นเด็กและเยาวชนในชั้นจับกุมและชั้นสอบสวนตามกฎหมายไทยและกฎหมายต่างประเทศ

จากการศึกษาขอบเขตและบทกำหนดโทษของการเปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคลของผู้ต้องหาซึ่งเป็นเด็กและเยาวชนในชั้นจับกุมและชั้นสอบสวนของกฎหมายต่างประเทศนั้นจะมีการกำหนดรายละเอียดเกี่ยวกับ ขอบเขตและข้อยกเว้นของการเปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคลของผู้ต้องหาซึ่งเป็นเด็กและเยาวชนในชั้นจับกุมและชั้นสอบสวน ผู้มีอำนาจร้องขอให้มีการเปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคลของผู้ต้องหาซึ่งเป็นเด็กและเยาวชน การพิจารณา ตรวจสอบและอนุญาตเกี่ยวกับการกระทำต่างๆ ที่กระทบต่อสิทธิส่วนบุคคลของเด็กและเยาวชนนั้นไว้อย่างชัดเจน รวมไปถึงไปถึงการกำหนดความรับผิดและบทกำหนดโทษ ที่ได้สัดส่วนกันระหว่างความผิดและความเสียหายที่เกิดขึ้นและมีประสิทธิภาพในการยับยั้งมิให้มีการกระทำความผิดเกิดขึ้นหรือมิให้มีการกระทำความผิดซ้ำอีก

¹⁷ พระราชบัญญัติศาลเยาวชนและครอบครัวและวิธีพิจารณาคดีเยาวชนและครอบครัว พ.ศ. 2553, มาตรา 192.

¹⁸ พระราชบัญญัติศาลเยาวชนและครอบครัวและวิธีพิจารณาคดีเยาวชนและครอบครัว พ.ศ. 2553, มาตรา 76 และมาตรา 70 วรรค 2.

มาตรการทางกฎหมายในการคุ้มครองสิทธิส่วนบุคคลในการเปิดเผยข้อมูลของเด็กและเยาวชนซึ่งถูกกล่าวหาว่ากระทำความผิดในต่างประเทศนั้น ขอบเขตความคุ้มครองจะครอบคลุมไปทุกขั้นตอนของกระบวนการยุติธรรมทางอาญา แต่ด้วยบริบทของสังคมที่ต่างกันปัญหาการละเมิดสิทธิส่วนบุคคลในการเปิดเผยข้อมูลของผู้ต้องหาซึ่งเป็นเด็กและเยาวชนของประเทศไทยนั้น โดยส่วนใหญ่แล้วจะเกิดขึ้นในชั้นจับกุมและชั้นสอบสวน ดังนั้นผู้เขียนขอยกเฉพาะแนวทางแก้ไขที่มีประสิทธิภาพของกฎหมายต่างประเทศซึ่งครอบคลุมไปทุกขั้นตอนของกระบวนการยุติธรรมทางอาญา มาพิจารณา วิเคราะห์และเปรียบเทียบกับกฎหมายไทยเฉพาะในชั้นจับกุมและชั้นสอบสวน เท่านั้น เพื่อค้นหาแนวทางแก้ไขและปรับปรุงที่มีความเหมาะสมกับปัญหาและบริบทของสังคมไทยต่อไป

4.3.1 ขอบเขตการเปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคลของผู้ต้องหาซึ่งเป็นเด็กและเยาวชนในชั้นจับกุมและชั้นสอบสวน

4.3.1.1 เหตุที่อนุญาตให้เปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคล

ในประเทศแคนาดา The Youth Criminal Justice Act 2002¹⁹ มีการกำหนดไว้อย่างละเอียดว่าความผิดเช่นใดบ้างที่อนุญาตให้มีการเปิดเผยและเผยแพร่ข้อมูลแก่สาธารณชน²⁰ และในกรณีที่เป็นไปเพื่อประโยชน์ของการบริหารงานยุติธรรม และการเผยแพร่ก็สามารถทำได้แต่ต้องมีได้มีจุดประสงค์เพื่อเป็นการแจ้งให้ชุมชนรับรู้²¹

สำหรับประเทศไทยนั้นได้กำหนดกรณีที่อนุญาตให้เจ้าพนักงานผู้จับกุมและพนักงานสอบสวน สามารถเปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคลของผู้ต้องหาซึ่งเป็นเด็กและเยาวชน ในกรณีเป็นไปเพื่อ

¹⁹ Department of Justice Canada, The Youth Criminal Justice Act 2002. สืบค้นเมื่อ 5 เมษายน 2555, <http://laws-lois.justice.gc.ca/eng/acts/Y-1.5/index.html>.

²⁰ The Youth Criminal Justice Act, มาตรา 2 (1),

(a) ฆาตกรรมโดยเจตนาและไม่เจตนา การฆ่าโดยมิได้ไตร่ตรอง พยายามฆ่าหรือการทำร้ายทางเพศ

(b) ความผิดใดๆ ที่เคยมีคำพิพากษาในคดีก่อนอย่างน้อยสองคดีว่าเป็น ความผิดร้ายแรง

คำพิพากษาให้ความผิดใดเป็นความผิดร้ายแรงนั้น มีที่มาจากกรณีที่พนักงานอัยการร้องขอต่อศาลว่าความผิดในคดีเยาวชนได้กระทำนั้นเป็นความผิดร้ายแรงและเยาวชนผู้นั้นสมควรที่จะได้รับการลงโทษเช่นเดียวกับผู้ใหญ่และศาลเห็นด้วยกับคำร้องเช่นนั้น

The Youth Criminal Justice Act, มาตรา 110 (2) (a).

The Youth Criminal Justice Act, มาตรา 65.

The Youth Criminal Justice Act, มาตรา 110 (4).

²¹ The Youth Criminal Justice Act, มาตรา 110 (2) (C).

ประโยชน์ในทางสอบสวน²² เป็นกระทำเพื่อประโยชน์ทางการศึกษาหรือการกระทำที่จำเป็นเพื่อประโยชน์ของทางราชการ²³ เท่านั้น แต่ไม่มีการกำหนดลักษณะความผิดและเพื่อประโยชน์ในการจับกุม²⁴ ที่ต้องเปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคลของผู้ต้องหาซึ่งเป็นเด็กและเยาวชนแก่สาธารณชนไว้ อย่างเช่นประเทศแคนาดา ซึ่งกฎหมายของประเทศแคนาดานั้นจะอนุญาตให้เปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคลของผู้ต้องหาซึ่งเป็นเด็กและเยาวชนไว้เฉพาะในกรณีที่เห็นว่า มีความจำเป็นเพื่อคุ้มครองประโยชน์ของสาธารณะในกรณีที่การกระทำของผู้ต้องหาซึ่งเป็นเด็กและเยาวชนนั้นกระทบต่อประโยชน์ของสาธารณะเท่านั้น

4.3.1.2 ประเภทของข้อมูลส่วนบุคคลที่อนุญาตให้เปิดเผย

1. ประเทศออสเตรเลีย มลรัฐเวสเทิร์นออสเตรเลีย

The Children's Court of Western Australia Act 1988²⁵ ได้บัญญัติว่าในการที่ศาลจะอนุญาตให้เปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคลของผู้ต้องหาซึ่งเป็นเด็กและเยาวชนนั้น คำสั่งนั้นต้องระบุไว้อย่างชัดเจนว่า เรื่องใดบ้างที่อนุญาตให้เผยแพร่²⁶

2. ประเทศออสเตรเลีย มลรัฐเซาท์ออสเตรเลีย

The Youth Court Act 1993²⁷ ได้บัญญัติไว้ว่าหากจะมีการเผยแพร่รายงานใดที่มีผู้ต้องหาเป็นเด็กและเยาวชนรายงานนั้นจะต้องไม่มีการระบุซึ่งข้อมูลดัง²⁸ ต่อไปนี้

1) การระบุตัวตนของเด็กหรือเยาวชนหรือข้อมูลที่สามารถนำไปสู่การระบุตัวตนของเด็กหรือเยาวชนนั้น

2) การเปิดเผยชื่อตัว ที่อยู่หรือโรงเรียนหรือรายละเอียดอื่นใด รูปภาพหรือภาพยนตร์ซึ่งอาจนำไปสู่การระบุตัวตนของเด็กหรือเยาวชนซึ่งเป็นผู้อยู่ในกระบวนการพิจารณาคดีรวมถึงคู่ความฝ่ายอื่นหรือพยาน

²² พระราชบัญญัติศาลเยาวชนและครอบครัวและวิธีพิจารณาคดีเยาวชนและครอบครัว พ.ศ. 2553, มาตรา 76.

²³ พระราชบัญญัติศาลเยาวชนและครอบครัวและวิธีพิจารณาคดีเยาวชนและครอบครัว พ.ศ. 2553, มาตรา 130.

²⁴ The Youth Criminal Justice Act 2002, มาตรา 110 (4).

²⁵ The Children's Court of Western Australia Act 1988. สืบค้นเมื่อ 10 พฤษภาคม 2555, จาก http://www.austlii.edu.au/au/legis/wa/consol_act/ccowaa1988385/.

²⁶ The Children's Court of Western Australia Act 1988, section 36 (A) (3).

²⁷ The Youth Court Act 1993. สืบค้นเมื่อ 10 พฤษภาคม 2555, จาก <http://www.legislation.sa.gov.au/LZ/C/A/YOUTH%20COURT%20ACT%201993.aspx>.

²⁸ The Young Court Act 1993, section 25 (1) (b).

สำหรับประเทศไทยนั้นแม้จะบัญญัติถึงกรณีที่ยกเว้นให้เปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคลของผู้ต้องหาซึ่งเป็นเด็กและเยาวชนเอาไว้ แต่ในพระราชบัญญัติศาลเยาวชนและครอบครัวและวิธีพิจารณาคดีเยาวชนและครอบครัว พ.ศ. 2553 ทั้งในชั้นจับกุมและชั้นสอบสวนนั้นไม่มีการบัญญัติถึงประเภทของข้อมูลส่วนบุคคลที่อนุญาตให้เปิดเผยดังเช่นกฎหมายของประเทศออสเตรเลีย

4.3.1.3 ระยะเวลาของการเปิดเผยและการเข้าถึงข้อมูลส่วนบุคคล

1. ประเทศแคนาดา

The Youth Criminal Justice Act 2002 ได้บัญญัติจำกัดระยะเวลาในการเปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคลของผู้ต้องหาซึ่งเป็นเด็กและเยาวชนไว้ไม่เกิน 5 วัน²⁹ ในกรณีที่เด็กหรือเยาวชนผู้กระทำความผิดหรือถูกกล่าวหาว่ากระทำความผิดยังไม่ถูกจับกุมและเป็นที่พอใจแก่ศาลว่าเด็กหรือเยาวชนนั้นจะเป็นอันตรายต่อผู้อื่นและการเผยแพร่ข้อมูลเกี่ยวกับตัวตนมีความจำเป็นในการจับตัวเด็กหรือเยาวชนผู้นั้น³⁰

2. ประเทศออสเตรเลีย

กฎหมายของมลรัฐเวสเทิร์นออสเตรเลีย The Children's Court of Western Australia Act 1988 ได้บัญญัติว่าในการที่ศาลจะอนุญาตให้เปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคลของผู้ต้องหาซึ่งเป็นเด็กและเยาวชนนั้น คำสั่งนั้นต้องระบุไว้อย่างชัดเจนถึงระยะเวลาของการบังคับใช้คำสั่งนั้น³¹

สำหรับประเทศไทยนั้นแม้จะบัญญัติถึงกรณีที่ยกเว้นให้เปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคลของผู้ต้องหาซึ่งเป็นเด็กและเยาวชนเอาไว้ แต่เป็นที่น่าเสียดายว่าในพระราชบัญญัติศาลเยาวชนและครอบครัวและวิธีพิจารณาคดีเยาวชนและครอบครัว พ.ศ. 2553 นั้นไม่มีการบัญญัติถึงระยะเวลาของการเปิดเผยระยะเวลาในการเข้าถึงหรือการทำลายข้อมูลส่วนบุคคลของผู้ต้องหาซึ่งเป็นเด็กและเยาวชน

4.3.2 การเข้าถึงข้อมูลและการรับรู้ข้อมูลส่วนบุคคลของผู้ต้องหาซึ่งเป็นเด็กและเยาวชนในชั้นจับกุมและชั้นสอบสวน

4.3.2.1 ประเทศแคนาดา

ในประเทศแคนาดา The Youth Criminal Justice Act 2002 ได้บัญญัติไว้อย่างชัดเจนจำกัดผู้ที่มิสิทธิรับรู้และเข้าถึงข้อมูลไว้ เฉพาะแต่บุคคลที่มีความจำเป็นที่จะต้องรับรู้ข้อมูลส่วนบุคคลของผู้ต้องหาซึ่งเป็นเด็กและเยาวชน³² เช่น ศาล คณะกรรมการตรวจสอบ³³ และเจ้าหน้าที่ที่มี

²⁹ The Youth Criminal Justice Act 2002, มาตรา 110 (5).

³⁰ The Youth Criminal Justice Act 2002, มาตรา 110 (4).

³¹ The Children's Court of Western Australia Act 1988, section 36 (A) (3).

³² The Youth Criminal Justice Act 2002, มาตรา 118.

หน้าที่เก็บรักษาเอกสาร³⁴ แต่หากบุคคลใดได้รับการอนุญาตไว้ในกฎหมายฉบับนี้ บุคคลนั้นก็ สามารถเข้าถึงบันทึกของเด็กและเยาวชนได้³⁵ เช่น เด็กหรือเยาวชนผู้เกี่ยวข้องกับบันทึกนั้น รวมไปถึง ถึงบุคคลหรือกลุ่มของบุคคลใดๆ อาจได้รับอนุญาตจากศาลเป็นกรณีพิเศษให้เข้าถึงบันทึกได้หาก ผู้นั้นได้ร้องขอต่อศาลและหากศาลเห็นว่าคำร้องนั้นมีเหตุผล และเป็นที่พอใจแก่ศาลว่า การเปิดเผย บันทึกนั้นเป็นไปเพื่อประโยชน์สาธารณะ สำหรับการค้นคว้าวิจัยหรือในด้านการจัดทำสถิติหรือ การเปิดเผยบันทึกนั้นเป็นไปเพื่อประโยชน์ในการบริหารงานยุติธรรม³⁶

4.3.2.2 ประเทศออสเตรเลีย

กฎหมายของมลรัฐเวสเทิร์นออสเตรเลีย The Children's Court of Western Australia Act 1988 บัญญัติอนุญาตให้บุคคลดังต่อไปนี้เท่านั้น มีสิทธิเข้าถึงและรับรู้ข้อมูลส่วนบุคคลของผู้ต้องหาซึ่งเป็นเด็กและเยาวชน คือศาล ผู้ซึ่งปฏิบัติตามหน้าที่ภายใต้กฎหมาย ผู้ซึ่งมีหน้าที่ที่จะต้อง เกี่ยวข้องกับการควบคุมตัวหรือสวัสดิภาพของเด็กและเยาวชนและผู้ที่ได้รับอนุญาตจากศาล³⁷

สำหรับประเทศไทยนั้นแม้จะบัญญัติถึงกรณีที่ยกเว้นให้เปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคลของผู้ต้องหาซึ่งเป็นเด็กและเยาวชนเอาไว้ แต่มิได้มีการบัญญัติกำหนดว่า ผู้ใดที่มีสิทธิในการเข้าถึงหรือ รับรู้ข้อมูลส่วนบุคคลของผู้ต้องหาซึ่งเป็นเด็กและเยาวชน เพียงแต่บัญญัติถึงกรณีที่สามารเปิดเผย ข้อมูลส่วนบุคคลเท่านั้น

4.3.3 การตรวจสอบการใช้อำนาจเปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคลของผู้ต้องหาซึ่งเป็นเด็กและ เยาวชนในชั้นจับกุมและชั้นสอบสวน

4.3.3.1 ประเทศแคนาดา

The Youth Criminal Justice Act 2002 ได้กำหนดว่า การเปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคลของผู้ต้องหาซึ่งเป็นเด็กและเยาวชน ในกรณีที่เด็กหรือเยาวชนที่ถูกกล่าวหาว่าได้กระทำความผิดนั้น ยังไม่ถูกจับกุมและศาลพิจารณาแล้วว่าเด็กหรือเยาวชนนั้นจะเป็นอันตรายต่อผู้อื่นและการเผยแพร่ ข้อมูลเกี่ยวกับตัวตนมีความจำเป็นในการจับตัวเด็กหรือเยาวชนผู้นั้น³⁸

นอกจากนี้ในเรื่องการอนุญาตให้เข้าถึงหรือรับรู้ข้อมูลส่วนบุคคลของผู้ต้องหาซึ่งเป็น เด็กและเยาวชนนั้น นอกจากบุคคลที่กฎหมายบัญญัติให้สิทธิแล้ว บุคคลหรือกลุ่มบุคคลอื่น

³³ The Youth Criminal Justice Act 2002, มาตรา 114.

³⁴ The Youth Criminal Justice Act 2002, มาตรา 116.

³⁵ The Youth Criminal Justice Act 2002, มาตรา 119.

³⁶ The Youth Criminal Justice Act 2002, มาตรา 119 (1) (s).

³⁷ The Children's Court of Western Australia Act 1988, section 36.

³⁸ The Youth Criminal Justice Act 2002, มาตรา 110 (4).

อาจได้รับอนุญาตจากศาลเป็นกรณีพิเศษให้เข้าถึงบันทึกได้ หากผู้นั้นได้ร้องขอต่อศาลและหากศาลเห็นว่าคำร้องนั้นมีเหตุผล และเป็นที่พอใจแก่ศาลว่าการเปิดเผยบันทึกนั้นเป็นไปเพื่อประโยชน์สาธารณะ สำหรับการค้นคว้าวิจัยหรือในด้านการจัดทำสถิติหรือการเปิดเผยบันทึกนั้นเป็นไปเพื่อประโยชน์ในการบริหารงานยุติธรรม³⁹

หลักกฎหมายดังกล่าวแสดงให้เห็นว่าในการที่จะเปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคลของผู้ต้องหา ซึ่งเป็นเด็กและเยาวชนตามกฎหมายของประเทศแคนาดานั้น ผู้พิพากษาเป็นผู้มีหน้าที่ในการตรวจสอบว่าคำร้องขอให้เปิดเผยข้อมูลดังกล่าวนั้นเข้าเงื่อนไขตามที่กฎหมายกำหนดหรือไม่ ก่อนที่จะมีคำสั่งอนุญาตให้เปิดเผยข้อมูลเหล่านั้นสู่บุคคลหรือกลุ่มบุคคลตามที่กฎหมายกำหนด

4.3.3.2 ประเทศออสเตรเลีย

1. มลรัฐเวสเทิร์นออสเตรเลีย

The Children's Court of Western Australia Act 1988 กำหนดให้ศาลสูงสุดเป็นผู้มีหน้าที่ตรวจสอบและออกคำสั่งอนุญาตให้มีการเผยแพร่หรือเปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคลของผู้ต้องหา ซึ่งเป็นเด็กและเยาวชนที่ถูกสั่งห้ามมิให้เปิดเผย⁴⁰ ทั้งนี้ก่อนที่ศาลสูงสุดจะมีคำสั่งอนุญาตนั้น กฎหมายฉบับนี้กำหนดให้ศาลจะต้องพิจารณาซึ่งน้ำหนักระหว่างประโยชน์สาธารณะและประโยชน์ของเด็กหรือเยาวชนนั้น ซึ่งในการพิจารณานั้นจะต้องพิจารณาปัจจัยดังต่อไปนี้ทั้งหมด หรือข้อใดข้อหนึ่งดังต่อไปนี้

- 1) อายุ ความปลอดภัยหรือความเป็นอยู่ของเด็กหรือเยาวชน
- 2) ความปลอดภัยหรือความเป็นอยู่ของบุคคลอื่นนอกจากเด็กหรือเยาวชน
- 3) ความปลอดภัยหรือความเป็นอยู่หรือความคุ้มครองของทรัพย์สิน
- 4) ประโยชน์ของสาธารณะในเรื่องที่เกี่ยวกับการหลบหนีเพื่อจุดประสงค์ในการให้ได้เด็กหรือเยาวชนผู้หลบหนีกลับมา
- 5) ประโยชน์ของสาธารณะในการป้องกันหรือเฝ้าระวังอาชญากรรม⁴¹

หลักกฎหมายดังกล่าวของมลรัฐเวสเทิร์นออสเตรเลีย นอกจากการกำหนดหน้าที่แก่ศาลสูงสุดเป็นมีอำนาจตรวจสอบคำร้องขอให้เปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคลของผู้ต้องหาซึ่งเป็นเด็กและเยาวชนแล้ว ยังกำหนดแนวทางการใช้ดุลพินิจของศาลสูงสุด ด้วยการบัญญัติให้ศาลซึ่งน้ำหนัก

³⁹ The Youth Criminal Justice Act 2002, มาตรา 119 (1) (s).

⁴⁰ The Children's Court of Western Australia Act 1988, section 36 (A).

⁴¹ The Children's Court of Western Australia Act 1988, section 36 (A) (2).

ระหว่างประโยชน์สาธารณะและประโยชน์ของเด็กหรือเยาวชนนั้น ทั้งยังกำหนดปัจจัยต่างๆ ที่ศาลต้องพิจารณาก่อนมีคำสั่งอนุญาตให้เปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคลเหล่านั้น

นอกจากการกำหนดให้ศาลสูงสุดเป็นผู้ตรวจสอบและพิจารณาอนุญาตแล้ว กฎหมายฉบับนี้ยังกำหนดมาตรการในการตรวจสอบคำร้องขอให้เปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคลของผู้ต้องหาซึ่งเป็นเด็กและเยาวชนไว้ก่อนหน้าขั้นตอนของศาลอีกชั้นหนึ่ง คือการกำหนดให้ผู้มีสิทธิยื่นคำร้องต่อศาลต้องเป็นอัยการสูงสุดหรืออธิบดีกรมตำรวจเท่านั้น⁴² เพื่อให้บุคคลดังกล่าวทำการตรวจสอบคำร้องขอให้เปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคลดังกล่าวเสียก่อนที่จะส่งให้ศาลสูงสุดพิจารณาตรวจสอบ

2. มลรัฐวิกตอเรีย

The Children and Young Persons Act 1989⁴³ กำหนดให้ผู้พิพากษาอาวุโสในศาลที่พิจารณาคดีของผู้ต้องหาซึ่งเป็นเด็กและเยาวชน มีหน้าที่ในการตรวจสอบมีคำสั่งอนุญาตให้เปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคลของผู้ต้องหาซึ่งเป็นเด็กและเยาวชน

3. มลรัฐเซาท์ออสเตรเลีย

The Young Offender Court Act 1993⁴⁴ กำหนดให้ศาลมีหน้าที่ในการตรวจสอบและมีคำสั่งอนุญาตให้มีการเผยแพร่ รายละเอียด รูปภาพหรือภาพยนตร์ และยังให้ศาลมีอำนาจกำหนดเงื่อนไขใดซึ่งเห็นว่าเหมาะสมและยุติธรรมได้⁴⁵

สำหรับประเทศไทยนั้น พระราชบัญญัติศาลเยาวชนและครอบครัวและวิธีพิจารณาความเยาวชนและครอบครัว พ.ศ. 2553 ได้บัญญัติกรณีที่อนุญาตให้เปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคลของผู้ต้องหาซึ่งเป็นเด็กและเยาวชนไว้ สามกรณีคือ

1. กรณีเป็นไปเพื่อประโยชน์ในทางสอบสวน⁴⁶
2. กรณีที่เป็นกระทำได้เพื่อประโยชน์ทางการศึกษาหรือ⁴⁷
3. กรณีที่เป็นกระทำได้ที่จำเป็นเพื่อประโยชน์ของทางราชการ⁴⁸

⁴² The Children's Court of Western Australia Act 1988, section 36 (A) (3).

⁴³ The Children and Young Persons Act 1989. สืบค้นเมื่อ 10 พฤษภาคม 2555, จาก www.legislation.vic.gov.au/domino/Web...nsf/.../89-56a075doc.doc.

⁴⁴ The Young Offender Court Act 1993. สืบค้นเมื่อ 10 พฤษภาคม 2555, จาก www.archive.aiatsis.gov.au/removeprotect/54197.pdf.

⁴⁵ The Young Offender Court Act 1993, section 25 (2).

⁴⁶ พระราชบัญญัติศาลเยาวชนและครอบครัวและวิธีพิจารณาคดีเยาวชนและครอบครัว พ.ศ. 2553, มาตรา 76

⁴⁷ พระราชบัญญัติศาลเยาวชนและครอบครัวและวิธีพิจารณาคดีเยาวชนและครอบครัว พ.ศ. 2553, มาตรา 130.

อย่างไรก็ตามมีเพียงกรณีเดียวคือ กรณีที่เป็นกระทำเพื่อประโยชน์ทางการศึกษาเท่านั้น ที่มีการกำหนดหน้าที่ในการตรวจสอบการเปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคลของผู้ต้องหาซึ่งเป็นเด็กและเยาวชนแก่ผู้พิพากษา แต่ก็มีได้บัญญัติให้อำนาจแก่ผู้พิพากษาในการกำหนดวิธีปฏิบัติใดๆ ที่ความเหมาะสมและยุติธรรมในการเปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคลของผู้ต้องหาซึ่งเป็นเด็กและเยาวชนนั้น

4.3.4 การกำหนดความรับผิดชอบและบทกำหนดโทษ

4.3.4.1 ประเทศแคนาดา

บทกำหนดโทษของการฝ่าฝืนมาตรการในการคุ้มครองสิทธิส่วนบุคคลในการเปิดเผยข้อมูลของผู้ต้องหาซึ่งเป็นเด็กและเยาวชนในชั้นจับกุมและชั้นสอบสวนในประเทศแคนาดานั้น ในส่วนของอัตราโทษนั้นไม่มีความแตกต่างจากกฎหมายไทย แต่ความแตกต่างที่เห็นได้ชัดและน่าสนใจก็คือในกฎหมายของประเทศแคนาดา นั้นจะมีการบัญญัติบทกำหนดโทษสำหรับบทบัญญัติที่มีขึ้นเพื่อคุ้มครองสิทธิส่วนบุคคลในการเปิดเผยข้อมูลของผู้ต้องหาซึ่งเป็นเด็กและเยาวชนในชั้นจับกุมและชั้นสอบสวนทุกบทบัญญัติ ทำให้บทบัญญัติเหล่านั้นมีสภาพบังคับสามารถข่มขู่และยับยั้งมิให้มีการกระทำความผิดหรือการกระทำความผิดซ้ำได้

เปรียบเทียบกับกฎหมายของประเทศไทยที่แม้จะมีบทบัญญัติเพื่อคุ้มครองสิทธิดังกล่าวในชั้นจับกุม แต่ก็มีได้มีการกำหนดบทกำหนดโทษสำหรับการฝ่าฝืนบทบัญญัตินั้น⁴⁹ ทำให้บทบัญญัติดังกล่าวขาดสภาพบังคับและไม่สามารถข่มขู่และยับยั้งมิให้มีการกระทำความผิดหรือการกระทำความผิดซ้ำได้

4.3.4.2 ประเทศออสเตรเลีย

มาตรการทางกฎหมายดังกล่าวของประเทศออสเตรเลียคือ บทกำหนดโทษที่มีความรุนแรงได้สัดส่วนกับความเสียหายที่เกิดขึ้นและมีความเหมาะสมกับฐานะของผู้กระทำความผิด

บทกำหนดโทษในการฝ่าฝืนบทบัญญัติของกฎหมายที่คุ้มครองสิทธิส่วนบุคคลในการเปิดเผยข้อมูลของผู้ต้องหาซึ่งเป็นเด็กและเยาวชนของทั้งสามมลรัฐที่กล่าวมานั้นจะมีบทกำหนดโทษที่รุนแรงนั้นก็คือโทษปรับเป็นเงินจำนวนมาก เช่น ในมลรัฐวิกตอเรีย มีโทษปรับถึง 50,000 ดอลลาร์ หรือประมาณ 1,550,000 บาท⁵⁰ ซึ่งบทกำหนดโทษดังกล่าวมีความรุนแรงมากพอสำหรับการข่มขู่และยับยั้งมิให้เกิดการกระทำความผิดหรือการกระทำความผิดซ้ำเกิดขึ้นและบทกำหนดโทษดังกล่าวยังมีการแบ่งการลงโทษ ออกเป็นโทษสำหรับนิติบุคคลและบุคคลธรรมดา⁵¹ เป็นการ

⁴⁸ แหล่งเดิม.

⁴⁹ พระราชบัญญัติศาลเยาวชนและครอบครัวและวิธีพิจารณาคดีเยาวชนและครอบครัว พ.ศ. 2553, มาตรา 76.

⁵⁰ The Children and Young Persons Act 1989, section 26 (1) (b).

⁵¹ แหล่งเดิม.

แสดงให้เห็นถึงความได้สัดส่วนระหว่างโทษกับความเสียหายที่เกิดขึ้นและความเหมาะสมกับฐานะของผู้กระทำความผิด โดยผู้กระทำผิดที่เป็นนิติบุคคลซึ่งมีความสามารถในการจ่ายค่าเสียหายสังคมได้มากกว่าจะได้รับโทษปรับเป็นเงินจำนวนสูงกว่าที่บุคคลธรรมดาจะได้รับ

สำหรับบทกำหนดโทษของประเทศไทย นั้นมีเพียงโทษปรับไม่เกิน 20,000 บาทและโทษจำคุกไม่เกิน 1 ปีเท่านั้น ซึ่งไม่สามารถส่งผลในทางข่มขู่และยับยั้งการกระทำความผิดหรือการกระทำความผิดซ้ำได้ และบทกำหนดโทษของประเทศไทยนั้นไม่มีการแบ่งแยกโทษระหว่างนิติบุคคลและบุคคลธรรมดา ซึ่งหากผู้กระทำความผิดเป็นนิติบุคคลเมื่อชั่งน้ำหนักระหว่างผลประโยชน์ที่จะได้รับจากการกระทำความผิด เช่น ยอดขายหนังสือพิมพ์หลายล้านบาททั่วประเทศที่มีภาพข่าวของผู้ต้องหาซึ่งเป็นเด็กและเยาวชน กับโทษปรับไม่เกิน 20,000 บาท นิติบุคคลย่อมที่จะเลือกที่จะกระทำความผิดอย่างแน่นอน

4.4 เหตุผลและความจำเป็นในการกำหนดขอบเขตและเงื่อนไขของการพิจารณาอนุญาตให้เปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคลของผู้ต้องหาซึ่งเป็นเด็กและเยาวชนในชั้นจับกุมและชั้นสอบสวน

รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พ.ศ. 2550 นั้นได้บัญญัติไว้ว่าในคดีอาญาต้องสันนิษฐานไว้ก่อนว่าผู้ต้องหาหรือจำเลยไม่มีความผิดและก่อนมีคำพิพากษาอันถึงที่สุดแดงว่าบุคคลได้กระทำความผิดจะปฏิบัติต่อบุคคลนั้นเสมือนเป็นผู้กระทำความผิดมิได้⁵²

การเปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคลของผู้ต้องหาซึ่งเป็นเด็กและเยาวชนในชั้นจับกุมและชั้นสอบสวนเป็นการกระทำที่ทำให้สังคมได้รู้ถึงตัวตนของเด็กและเยาวชนรวมไปถึงครอบครัว ในขณะที่เด็กและเยาวชนเหล่านั้นยังเป็นเพียงผู้ถูกกล่าวหาว่ากระทำความผิด ยังไม่มีคำพิพากษาถึงที่สุดว่าเป็นผู้กระทำความผิดเป็นการทำให้เด็กและเยาวชนเหล่านั้นต้องตกเป็นจำเลยของสังคม ถูกตั้งรังเกียจจากคนในสังคม โดยเฉพาะจากบุคคลที่อยู่ใกล้ตัว เช่น คนในชุมชนเดียวกันหรือคนในสถานศึกษาเดียวกันเป็นต้น ซึ่งถึงแม้ในเวลาต่อเด็กและเยาวชนเหล่านั้นจะได้รับการพิสูจน์ว่าเป็นผู้บริสุทธิ์หรือได้ผ่านกระบวนการแก้ไขและเยียวยาแล้วก็ตาม แต่ตราบาปที่เกิดขึ้นจากการเปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคล ก็จะติดตัวเด็กและเยาวชนเหล่านั้นอยู่ตลอดไป ทำให้ไม่สามารถกลับไปใช้ชีวิตในสังคมเยี่ยงพลเมืองที่ดีคนหนึ่งคนได้ในสังคมได้ และในท้ายที่สุดเด็กและเยาวชนเหล่านั้นก็จะถูกกดดันและบีบบังคับจากสังคมให้ลงมือกระทำความผิดหรือหันกลับมากระทำความผิดซ้ำกลายเป็นปัญหาของสังคมต่อไป

⁵² รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พ.ศ. 2550, มาตรา 39.

การเปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคลของผู้ต้องหาซึ่งเป็นเด็กและเยาวชนในชั้นจับกุมและชั้นสอบสวนเป็นการกระทำที่มีความจำเป็นเพื่อประโยชน์ของสาธารณะ เช่น เป็นการกระตุ้นเตือนให้สังคมให้ความดูแลและระแวดระวัง เด็กและเยาวชนมิให้กระทำความผิด เป็นการแจ้งข้อมูลเกี่ยวกับตัวผู้กระทำความผิดและวิธีการกระทำความผิดเพื่อความปลอดภัยของสังคมเป็นต้น แต่อย่างไรก็ตามการเปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคลของผู้ต้องหาซึ่งเป็นเด็กและเยาวชนในชั้นจับกุมและชั้นสอบสวนย่อมทำให้เกิดผลกระทบต่อสิทธิส่วนบุคคลและศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ของเด็กและเยาวชนเหล่านั้นอย่างแน่นอน จึงมีความจำเป็นอย่างยิ่งที่ในการเปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคลของผู้ต้องหาซึ่งเป็นเด็กและเยาวชนทั้งในชั้นจับกุมและชั้นสอบสวนจะต้องทำการชั่งน้ำหนักระหว่างประโยชน์ของสาธารณะและความเสียหายที่จะเกิดต่อเด็กและเยาวชนอย่างรอบคอบและเป็นธรรม จึงมีความจำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้อง กำหนดขอบเขตและเงื่อนไขการพิจารณาอนุญาตให้เปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคลของผู้ต้องหาซึ่งเป็นเด็กและเยาวชนในชั้นจับกุมและชั้นสอบสวนให้ มีความชัดเจนและเป็นธรรม เพื่อเป็นการคุ้มครองทั้งประโยชน์ของสาธารณะและประโยชน์ของเด็กและเยาวชนอย่างเท่าเทียมและมีประสิทธิภาพ